

Ο άνθρωπος της άστυνο-

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

μίας 'Όσομιέλωφ διέσχισε την πλατεία της 'Αγοράς, φωνάζοντας τον καινούργιο μανδύα του και κρατώντας ένα πακέτάκι στο χέρι. "Ένας χωροφύλακας, κοκκινωτρίχης, τον ακολουθούσε, κρατώντας ένα καλάθι γεμάτο φρούτα κατασχεμένα. Γύρω τους απλώνεται σιωπή και γαλήνη. Ψυχή δεν φαίνεται στην πλατεία... 'Η άνοιχτές πόρτες των μαγαζιών και των καπηλιών, μοιάζουν μ' ορθάνοιχτα πεινασμένα στόματα.

Ούτε ένας ζητιάνος δεν πλησιάζει σ' αυτές.

—Δαγκάνεις, έ, παληόσκυλο! Άκουσε ξαφνικά μία φωνή δ' άνθρωπο. Μή τον άφησετε να διαβή, παιδιά!... Δέν θά του πέρασ' έτσι αυτό!... Τσακώστε τον!... "Α, μπράβο! Κρατάτε τον καλά, μη σ'άς ξεφύγη!

Άκουσθηκαν συγχρόνως τ' ουρλιαξίματα ενός σκυλιού. 'Ο 'Όσομιέλωφ κύτταξε να δει τί τρέχει κι' αντίκρουσε να βγαίνει απ' την άποθηκη καουσόζου του Πιτσουγκίν ένα σκυλί, πηδώντας πάνω στα τρία του πόδια.

Τό δύστυμο ζώο προσπαθούσε να ξεφύγη, τρομαγμένο. Πότε-πότε γυρνούσε και κύτταζε φοβισμένο πίσω. "Ένας άνθρωπος, με ξεκουπωμένο γυλέκο, έτρεχε κατόπιν του. Ήταν λαχανιασμένος κι' έτρεχε μ' όλη του την δύναμη. Τέλος, κάνοντας μία τελευταία προσπάθεια, άρπαξε τό σκυλί απ' τό πιονί του ποδάρη. Ξανακόσμησε τότε πάλι τό ουρλιαξίμα τό σκυλιού κι' ή ίδια ή φωνή:

—Μην τ' αφήσετε να περάσ!

Πρόσωπα μισοκιοιμισμένα ξεπετάχθηκαν άμέσως απ' τ' ά γύρω μαγαζιά και γρήγορα μαζεύτηκε πλήθος δόλοκληρο κοντά στο ζυλάκι, σαν να τους είχε ξεράσει ή γη δίλους εκείνους τους γασσομέρηδες.

—Μήπως θά έπρεπε να επέμβουμε, ευγενέστατε; ρώτησε με σεβασμό δ' χωροφύλακας τόν άνθρωποστί 'Όσομιέλωφ.

Ο 'Όσομιέλωφ έκανε μία στροφή πρὸς τ' άριστερά και προχώρησε πρὸς τόν κόσμο. Κοντά στην πόρτα της ζυλαποθήκης στεκόταν δ' άνθρωπος με τό ξεκουπωμένο γυλέκο και σηκωνοντας ψηλά τό δεξί του χέρι έδειχνε τήν έκφραση ένα δάχτυλό του ματωμένο.

Ο άνθρωποστίης άνεγνώρισε τόν Κριουκίν, τό ρολογιό. Ήταν πολύ άγριεμένος κι' έτοιμος να σκοτώσει τό ζώο που δέν θά άδγκασε. Στή μέση του πλήθους, τρέμοντας σύγκορμος, και θάνατα τρομαγμένος δ' δράστης του έγκλήματος, ένα μικρόλαγνικό με σουβλερό ρύγχος και μία κίτρινη θούλα στη ραχή. Μέσα στα κλαμμένα μάτια του έβλεπες τήν έκφραση μισέρ τρομερής άνησυχίας και τρόμου.

—Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησε ο 'Όσομιέλωφ, καθώς τό πλήθος του άνοιξε άμέσως δρόμο να περάσει. Γιατί μαζεύτηκε εδώ; Τί κάνεις έσύ με τό δάχτυλό σου; Ποιός ξεφώνιζε;

—Πήγαινα ήσυχα-ήσυχα για ζύλα, ευγενέστατε, στού Μίτριτς

—Άρχισε να λή δ' Κριουκίν—όταν ξεφονικά, χωρίς καμιάν άφορμή, αυτό τό παληόσκυλομου άρπαξε τό δάχτυλο... Νά με συμπαθάτε, θέθαια, αλλά έγώ είμαι άνθρωπος εργατικός... ή δουλειά μου είνε ντελικότη... πρέπει ν' αποζημιωθώ, γιατί καθώς θλέπω δέν θά μπόρσω να τό σαλέψω τό δάχτυλό μου ίσως κι' δόλοκληρη θδομάδα... 'Ο νόμος, ευγενέστατε, δέν μάς λέει, θέθαια, πώς πρέπει να υποφέρουμε απ' τ' άζα τών άλλων! Άλλοίμονο μας αν άρχιζε δ' καθένας να δαγκάνη...

—Χι!... θέθαια, θέθαια... είπε με άυστηρότητα δ' 'Όσομιέλωφ, θήγοντας και κουνώντας τά φρύδια του. Βέθαια... Ποιανού είνε τό σκυλί; Δέν θά τ' άφήσω να περάσει έτσι αυτό έγώ!... Θά τούς μάθω ν' άφίνουν τ' ασκυλιά τους αδέσποτα στούς δρόμους! Καιρός είνε πειά να τούς θάλωμε στη θέα τους αυτόους τούς κυρίους που δέν έγνωσαν να συμμορφωθούν με τις άστυνομικές διατάξεις... Σαν θά πληρώσει τό πρόστιμο δ' κύριος αυτός θά μάθη τί πάει να πη ν' άφήνει τό σκυλί του να γυρνά άδέσποτο. Θά του δείξω έγώ!... Έλντυρίν, είπε κατόπιν γυρνώντας πρὸς τόν χωροφύλακα, να μάθης ποιανού είνε τό σκυλί και να τού

κόψης σήμερα κιόλας πρωτό-κολλο. Πρέπει επίσης να σκοτώσουμε και τό σκυλί! Σίγουρα λουσασμένο θά είνε... Ποιανού είνε, είπα, αυτό τό σκυλί; Ποιανού είνε λέω;... 'Οποιανού κι' αν είνε, θά τόν πάρη δ' δισόλοος και θά τόν σηκώση!... Πώς;...

—Θαρρώ πως είνε τού στρατηγού Ζιγκάλωφ, είπε κάποιος μέσ' απ' τό πλήθος.

—Τού στρατηγού Ζιγκάλωφ; τραύλισε δ' κ' άνθρωποστίης; κασιτζοντας... Χι... Για βοήθησέ με να θάλω τό μανδύα μου, Έλντυρίν... Κάνει φοβερή ζέση! Θά θρέξη, μο φαίνεται!... Έκείνο, που δέν μπορώ να καταλάβω, λέει τώρα δ' 'Όσομιέλωφ στον Κριουκίν, είνε πως μπόρσε αυτό τό σκυλί να σέ δαγκάση!... Πώς μπόρσε μάλιστα να φτάση και να σου δαγκάση τό δάχτυλο!... Είνε μία σταλιά ζωό, καθώς θλέπεις, και σύ ένας άντρακλας ως εκεί πάνω! Χωρίς άλλο θάκοψες τό δάχτυλό σου ή θά γρατσουνίστηκες με κανένα καρφι και τώρα ζητάς κι' αποζημίωση, λέγοντας πως σέ δαγκασε τάχα τό σκυλί τού στρατηγού!... Άμ τ' άξέρουμε μεις αυτά τά κόλλα!... Μη γάνασαι!... Τό σκυλί ενός στρατηγού, φιλαράκο μου, έχει άνατροφή, δέν δαγκάνει!... Πώς;

—Ο Κριουκίν θέλει να θάλη ένα τσιγάρο στο στόμα του σκυλιού για να γελάση, είπε τότε κάποιος άλλος μέσ' απ' τό πλήθος, και, φυσικά, τόν δάγκασε!...

—Λές ψέμματα, στραβούλαγκα! Δέν ντρέπεται να λές ψευτιές!... φώναξε δ' Κριουκίν άγριεύοντας; Έγώ δέν συνηθίζω να λέω ότι μου κατέθει. Έγώ, που με θλέπεις, έχω κι' άδερφο χωροφύλακα...

—Άφήστε τά λόγια!... φώναξε δ' κ' άνθρωποστίης.

—Μπά, καλέ, δέν είνε τό σκυλί τού στρατηγού αυτό, είπε τότε ύστερ' από θαθεία σέμη δ' χωροφύλακας. Δέν έχει τέτοια σκυλιά δ' στρατηγός; Έκείνος έχει μονάχα τού σαλονιού σκυλιά...

—Έτσια βέβαιος γι' αυτό που λές; ρώτησε δ' κ' άνθρωποστίης.

—Βεθαίωτατος, ευγενέστατε!

—Και γώ αυτό σκεπτόμουν! 'Ο στρατηγός έχει μονάχα σκυλιά άξιας, ράτσας, ενώ αυτό εδώ είνε πρόστυχο σκυλί. Δέν μπορεί να είνε τού στρατηγού... Ποδ έτοιμο τό μυλό σου λοιπόν, Έλντυρίν; Άν έβλεπαν ένα τέτοιο σκυλί στην Πετρούπολι ή στη Μόσχα μέσα στούς δρόμους, ξέρειει τί θάκαναν; Χωρίς πολλές κουβέντες, κράχ τό λαργύγι και πάει καλά τα του!... Σου πονάει κι' άλλας τό χέρι σου, Κριουκίν; Νά μην τ' άφήσης αυτό να περάσει έτσι!... Πρέπει να μάθουν να μαζεύουνε τά σκυλιά τους. Καιρός είνε πειά να...

—Νά σου πώ, σκεπτότανε φωναχτά δ' χωροφύλακας, ίσως νά να και τού στρατηγού... Έξερεις καμιά φορά... Θαρρώ μάλιστα πως τό πήρε τό μάτι μου σήμερα στην αλή του!...

—Και θέθαια είνε τού στρατηγού; είπε πάλι κάποιος άλλος...

—Χι... Για θάλε μου τό μανδύα μου, Έλντυρίν, τραύλισε δ' κ' άνθρωποστίης. Σαν να φυσή λίγο... Πάρε κατόπιν τό σκυλί, πήγαινε στού στρατηγού και μάθε, να ξέρουμε επί τέλους τίνος είνε. Και πές να μη τ' άφήνουν να γυρίζη στούς δρόμους! Ίσως νά και κανένα άκριβό σκυλί κι' δ' πρώτος παληάνθρωπος που θά βρεθί μπροστά του, μπορέ να τού χώσει ένα τσιγάρο στο στόμα και να φοφήση τό ζωό! Τά καλά σκυλιά είνε πολύ ντελικάτα... Και σου, ήλιθιε, κατέθασε πειά τό χέρι σου! Τό είδαμε τό δάχτυλό σου! Καλά... Άντε να θάλης λιγάκι ίδίοιο και, να προσέχης άλλη φορά!...

—Νά! έρχεται δ' μάγειρος τού στρατηγού, πρέπει να τόν ρωτήσουμε, φώναξε κάποιος... Τόν Πέτρο! Έλα μία στιγμή, άγόρι μου! Για κύτταξε αυτόν τόν

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΙ ΛΕΝ ΟΙ «ΜΕΓΑΛΟΙ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Τὰ μικρά παιδιά εἶνε γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους, τὰ πιὸ ὠραία λουλούδια τῆς ζωῆς! Φέρνουν στὸν δυστυχισμένο κόσμο τὸ ἄρωμα τῆς χαρᾶς τῆς Ἐδέμ, ποὺ ἔχει χαθῆ ἀπ' αὐτὸν γιὰ πάντα!

Λουγκφελόου

«Ὡ! τί θάταν ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχαν παιδιά; Θὰ φοβόμαστε τότε τὴν ἔρημιά τοῦ παρελθόντος περισσότερο ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος.

Α. Δουμάς

Ποτὲ, καμμιά φορὰ δὲν εἶδα τόσο μεγάλη ποσότητα διαβολικῆς οὐσίας μέσα σ' ἓνα τόσο μικρὸ ἄγγελο! ὅσο στὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν!...

Φόστερ

Τὰ παιδικὰ τὰ μάτια! Τὰ καθαρὰ αὐτὰ φρέατα τῆς ἀόριστης σκέψεως! Ποῦ ἄλλο πράγμα θρίσκειται ἀπάνω στὴ γῆ ποὺ νῦνα ὀρειώτερο ἀπ' αὐτὰ;

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη, ἐλπὶδα καὶ περιέργεια ὅταν ἀντικρίζουν τὰ δικά μας μάτια! Ἄλλὰ πόσο σοβαρῆ ἔκφρασι παίρνουν, ὅταν τὸ παιδί προσεύχεται! Πόσο λάμπουν, ὅταν χαίρονται! Καὶ πόσο πλημμυρίζουν ἀπὸ τρυφερότητα, ὅταν θέλουν νὰ ἐκφράσουν κάποιο ἀόρατο συμπαιθεῖα!...

Νόρτον

Τὸ ἀγαπῶ, τὸ ἀγαπῶ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἄλλοτε εἶνε ἐλαφρὸ καὶ γλυκὸ κι' ἄλλοτε χαρούμενο καὶ δυνατὸ. Κουδουνίζει στὸν ἀέρα ἄβωο σάν φερούρισμα τῶν πουλιῶν ποὺ πετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δροσερὸ λυκόφως. Εἶνε μιά μουσική, ποὺ ξεγυλιίζει αὐθόρμητα μέσα ἀπὸ καρδιά καθαρή, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ὁ ὠραιότερος ἦχος τοῦ κόσμου.

Ἄθελγουιν

Ἡ ἀγγελικὴ παρουσία τῶν μικρῶν παιδιῶν ξεχωρίζει τὴν ἀνθρώπινη φύσι καὶ τὴν πλουτίζει μὲ εὐαισθησία καὶ συμπαιθεῖα, μὲ ἀισθηματα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἄνετρο.

Τὰ παιδιά εἶνε μικροὶ ἄγγελοι ποὺ φέρνουν ἀπάνω στὰ πτερὰ τους τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Παραδείσου.

Δόκτωρ Δάβις

Πόσο θάθελα νάμουν πάντα παιδί! Νὰ ζῶ, χωρὶς καμμιά φροντίδα νὰ θλώνη τὴ σκέψι μου καὶ τὴν καρδιά μου, νὰ κοιμάμαι ἤσυχος καὶ νὰ ξυπνῶ μόνο γιὰ νὰ φάω καὶ νὰ παίξω!

Σ κρήτερ

σκόλο! Εἶνε δικός σας;

—Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα! Δὲν εἶχαμε ποτὲ μας τέτοια σκυλιά! ἀπάντησε ὁ μάγειρος.

—Ὄχι!... Δὲν ἔγινε ἀνάγκη νὰ σκοτιζόμεστε πιὸ πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! εἶπε τότε ὁ Ὄτσιουμιέλωφ. Ὁ Κριουκὶν ἔκανε θέβαινα ἄσκημα ποὺ τὸ ἀγγίζει τὸ σκυλί, πρόκειται ὁμως γιὰ ἓνα σκυλί τοῦ δρόμου, ἀδέσποτο... Τέλειωσε κι' Ὄτσιουμιέλωφ, αὐτὸ εἶνε!...

—Δὲν εἶνε δικό μας, θέβαινα, ἐξακολούθησε ὁ μάγειρος. Εἶνε ὁμως τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ στρατηγοῦ ποὺ μᾶς ἦρθε ἄσήμερα τὸ πρωτὶ. Ὁ στρατηγὸς δὲν ε' ἄγαπάει τὰ λαγωνικά, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὅμως τὰ λατρεῖ.

—Ἦρθε ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ; ρώτησε ὁ Ὄτσιουμιέλωφ — κι' ὀλόκληρο τὸ πρόσωπο του ἔλαμψε ἀπὸ ἓνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Ὁ ἀδελφὸς του, ὁ Βλαδίμηρος Ἰβάνιτς; Θεὲ καὶ Κύριε! Καὶ νὰ μὴν ἔχω εἰδησι ἐγὼ! Θὰ μείνη ἀρκετὲς μέρες;

—Πιστεύω νὰ μείνη...

—Χριστὲ καὶ Παναγιά!... Στενοχωριέται θέβαινα μακρὰ ἀπ' τὸν ἀδελφὸ του καὶ μὲ τὸ δικό του ὁ ἀνθρώπος. Καὶ νὰ μὴν ἔξω τίποτα... Γιὰ φαντάσου!... Ὡστε δικό του εἶνε τὸ σκυλάκι;... Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Πάρτο λοιπὸν, παιδί μου, πάρτο... Εἶνε ἔξωχο σκυλί... καὶ πολὺ ἔξυπνο. Κυνηγᾷ σκόλο πρῶτης... φαντάσου μὲ μῖα τὸ ἀρπάξει τὸ δάχτυλο, χωρὶς πολλές κουβέντες! Χά! γά! γά!... Νὰ τοὺς τὰ πῆς σπιτὶ νὰ γελάσουν κι' αὐτοί! Θὰ γελάσουν! Χά! χά! χά!...

Ὁ Πέτρος παίρνει τὸ σκυλί καὶ φεύγει... Τὸ πλῆθος προγκάρει τώρα τὸν Κριουκὶν.

—Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς, παληῶνθρωπε! λέει ἀπὸ μέσα του ὁ Ὄτσιουμιέλωφ, ἀνριοκτιζόμενος τὸ δυστυχισμένο, τὸ ρολογιᾶ. Θὰ τὰ ξαναποῦμε! Μὲ ρεζίλεψες μ' ἄλλη αὐτὴ τὴν ἱστορία!...

Κουμπώνει κατόπι τὸν μανδύα του καὶ μ' ἄλλη του τὴν ἐπισημότητα διασχίζει τὴν πλατεία τῆς ἀγορᾶς.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΑΚΧΙΚΑ

ΜΕΘΥΣΙ

Παιδί μου, ἔλα,
φέρε ρετσίνα
ἀπ' τὴ βαρέλλα...
φέρε κλαρίνα,
μεζέδες, φρούτα,
βιολιά, λαγοῦτα,
ν' ἀρχινίσω
τὸ χορὸ,
νὰ γλεντήσω
νὰ χαρῶ.

Νά! νά!... τὸν κόσμο χάλασα.
ὡς γίνουν ὄλα θάλασσα,
καὶ τὸ κρασί ὡς τρέξη...
ἀμάν, Χριστέ, κι' ὡς φέξη.

Εἶμαι κουτοῦκι...
θὰ τραγουδήσω
βαστάτε, κούκκοι,
καλὰ τὸ ἴσο...
Χρυσὴ κοπέλλα,
μουρχειτα τρέλλα
σάν κυττάξω...
δὲν μπορῶ
νὰ φωνάξω
τιρρό.

Μὲ συγχωρεῖτε, φίλοι μου,
ἀν' ὑπέρβεια τὰ χεῖλι μου,
καὶ ὅμως, μὰ τὸ γένος,
δὲν εἶμαι μεθυσμένος.

Τ' εἶνε ὁ Βούρος,
ὁ Γιακοβάτος,
ὁ Κουμουνοῦρος,
ὁ Τουτσουνάτος;
Εἶμαι ἀπ' ὄλα...

ἔξω πιστόλα.
Εἰς τὸ χέρι
νὰ! ἀρπῶ
τὸ μαχαίτι
καὶ κτυπῶ.

«ὦχ! ὦχ! θαρρῶ πὼς κτύπη-

(σα,

τὸ χέρι μου ἐτύρησα...
Παραμερίστε, ὄλοι,

θὰ ρίξω τὸ πιστόλι.
Θρασύ θὰ κάνω'
ἄχι! καὶ νὰ σ' εἶχα
ἔδω, Σουλτάνο,
ἤθελα τρίχα
νὰ μὴ σ' ἀφήσω,
καὶ νὰ σὲ σχίσω
μὲ μαχαίρα
κοφτερή,
πέρα-πέρα
σάν τυρί.

Ἐμπρός, βρὲ Ἑλληνόπαιδα,
ἔμπρός μέ' στὰ στρατοπέδα
τῶν Τούρκων ὄλοισα
μὲ δίνωμα καὶ λυσσα

Μορὴ Εὐρώπη
ἔτσιπωμένη,
τόσο μας κόποι
θὰ πᾶν χαμένοι;
Πόσει κι' ἐκείνο
Τὸ Βερολίνο;
Ἄν ἄκομα
μᾶς τιμᾶς,
δώσε γῶμα

καὶ σ' ἔμας.
Ἄν τώρα ζητιανεύουμε,
καὶ ἔλεος γυρεύουμε,
εἰς ἄλλα χρόνια ὅμως
εἴμαστε σ' ὄλους τρόμος.

Σπάστε τα ὄλα...
ἔ! ταθεριάρη,
φέρε μπριζόλα
στὸ παλληκάρι.
Σπάστε γεμάτα
καὶ ἀδεια πιτάτα.
Φλόγες γύνα,
πῦρ κρατῶ,
νὰ κι' ἐκείνο,
νὰ κι' αὐτό.

Ἄδερφια μου, τρελλάθηκα,
βαστάτε με κι' ἐχάθηκα...
λόγο τιμῆς σᾶς δίνω,
πὼς πεῖα κρασί δὲν πίνω.
(Ἰπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ)

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Ὅταν πίνω τὸ κρασάκι
Στὸ χρυσὸ μου ποτηράκι.
Καὶ ὁ νοῦς μου ζαλισθῆ,
Τὸτ' ἀρχίζω καὶ χορευῶ.
Καὶ γελῶ, καὶ χωρατεύω,
Κι' ἡ ζωὴ μ' εὐχαριστεῖ.
Τότε πᾶνουν ἡ φροντίδες,
Τότε σβῶνουν ἡ ἐλπίδες,
Τότε φεύγουν οἱ καπνοί.
Κι' ἡ καρδιά μου γαληνίζει.
Καὶ τὸ στήθος μου ἀρχίζει,
Ν' ἀνασαίνει, ν' ἀναπνῆ.

Γιὰ τὸν κόσμο δὲν μὲ μέλει,
Ἄς γυρίξῃ ὅπως θλεῖ.
Τὸ κρασάκι μου νὰ ζῆ,
Ἡ κανάτα νὰ μὴ στύξη,
Ἄπ' τὸ πλάνι νὰ μὴ λείψη,
Ν' ἀποθᾶνωμε μαζί.
Ὅσῳ ἔχω τοῦτον, τοῦτον,
Τὸν ἀκένωτο τὸν πλοῦτον,
Κι' ὄσῳ πίνω καὶ ρουφῶ,
Ἄν σκυδύεται τὰ ἔγχα,
Εἰς κανένα δὲν προσέχω,
Καὶ κανένα δὲν ἠφῶ.

(Ἰπὸ ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐνόςω ζῶσα, φίλοι,
Τὰ ροδίνα μου χεῖλι
Ποτὲ δὲν παραπύνεσα.
Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ, γεμάτες
Βαρέλλες καὶ κανάτες
Πολλὰκι καταπύνεσα.
Ὡ! πόσες χιλιάδες
Στὸ στόμα μου ἔκαδες
Ὡς τώρα κρασιοῦ πέρασαν.
Πλὴν μὲ τὰ γερατεῖα
Τοῦ στήθους μου τ' ἄγεια
Ἐξάρωσαν κι' ἐγέρασαν.
Ἄν, φίλοι, ἀποθᾶνω
Εἰς τὸν νεκρὸν μ' ἐπάνω
Κρασί κουβάδες χίστετε,

Κι' ἀπὸ τὸ κόκκινὸ μου
Κοντὰ στὸ λευκῶν μου
Ἐλάτε καὶ μεθύστε.
Τ' ἀναίσθητὰ μου μέλη,
Στοῦ Γιακουμῆ τ' ἀμπέλι
Μὲ τὰ τραγούδια θάψετε,
Κι' ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα
Σκαλοῖτ' ἓνα κλήμα,
Κι' αὐτὰ τὰ λόγια γράψετε:
—«Θνητοί! μὴ σούτχα γῶμα
»Τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα
»Ἐντὸς ὄλιγου γίνετε.
»Τί στέκεσθε, καῖμένοι;
»Ἡ ὄρα δὲν προσμένει!
»Χαρτὴ την καὶ πίνετε!»
(Ἰπὸ ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΟΥ)